Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 10. julija 2013 *

„Znamka Skupnosti — Postopek za ugotovitev ničnosti — Figurativna znamka Skupnosti MEMBER OF €e euro experts — Absolutni razlog za zavrnitev — Emblemi Unije in področij njenih dejavnosti — Simbol eura — Člen 7(1)(i) Uredbe (ES) št. 207/2009“

V zadevi T-3/12,

Heinrich Kreyenberg, stanujoč v Ratingenu (Nemčija), ki ga zastopa J. Krenzel, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopa A. Poch, zastopnica,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom UUNT za pritožbe je

Evropska komisija,

zaradi tožbe zoper odločbo drugega odbora UUNT za pritožbe z dne 5. oktobra 2011 (zadeva R 1804/2010-2) v zvezi s postopkom za ugotovitev ničnosti, ki teče med Evropsko komisijo in Heinrichom Kreyenbergom,

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi O. Czúcz, predsednik, I. Labucka, sodnica, in D. Gratsias (poročevalec), sodnik,

sodni tajnik: E. Coulon,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 3. januarja 2012,

na podlagi odgovora na tožbo, vloženega v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 18. maja 2012,

na podlagi replike, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 23. avgusta 2012,

na podlagi duplike, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 12. decembra 2012,

* Jezik postopka: nemščina.

ker stranki v enem mesecu po obvestilu o koncu pisnega postopka nista vložili predloga za določitev obravnave in je zato Splošno sodišče na podlagi poročila sodnika poročevalca in člena 135a Poslovnika Splošnega sodišča odločilo, da ne bo opravilo ustnega postopka,

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Tožeča stranka, H. Kreyenberg, je 9. julija 2007 pri Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146), kakor je bila spremenjena (nadomeščena z Uredbo Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL L 78, str. 1)), vložila zahtevo za registracijo znamke Skupnosti.

2 Znamka, katere registracija se je zahtevala, je ta figurativni znak:

3 Proizvodi, za katere je bila zahtevana registracija znamke, spadajo v razrede 9, 16, 35, 36, 39, 41, 42, 44 in 45 v smislu Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen, posamezni razredi pa ustrezajo tem opisom:

— razred 9: „Nosilci podatkov in registracijski nosilci z ali brez registriranih podatkov; nosilci podatkov z registriranimi informacijskimi programi (vključeni v razred 9)“;

— razred 16: „Tiskovine“;

— razred 35: „Poslovno svetovanje, svetovanje s področja poslovne organizacije“;

— razred 36: „Zavarovalništvo; finančni posli, denarni posli, posli v zvezi s posredovanjem nepremičnin“;

— razred 39: „Prevozništvo; pakiranje in skladiščenje blaga; organizacija potovanj“;

— razred 41: „Objava tiskovin (tudi v elektronski obliki), razen reklamnih besedil; izobraževanje, programi za osebnostni razvoj (izobraževanje in nadaljnje izobraževanje); organizacija in vodenje seminarjev“;

— razred 42: „Kontrola kakovosti; tehnične storitve; znanstvene storitve, znanstvene in industrijske raziskave; oblikovanje programov za obdelavo podatkov“;

— razred 44: „Medicinske in veterinarske storitve, zdravstvena in lepotilna nega za ljudi in živali, poljedelske, vrtnarske in gozdarske storitve“;

— razred 45: „Storitve reševanja sporov, storitve zaščite in varovanja lastnine in ljudi, individualne in socialne storitve za potrebe posameznika, pravne storitve“.

4 Prijava znamke Skupnosti je bila objavljena v *Biltenu znamk Skupnosti* št. 5/2008 z dne 4. februarja 2008.

5 Komisija Evropskih skupnosti je 25. aprila 2008 v skladu s členom 41 Uredbe št. 40/94 (postal člen 40 Uredbe št. 207/2009) UUNT poslala pisna stališča, v katerih je navedla razloge, iz katerih bi bilo treba po njenem mnenju prijavo zadevne znamke zavrniti po uradni dolžnosti.

6 Kljub tem stališčem je bila zadevna znamka 4. avgusta 2008 registrirana pod številko 6110423 kot znamka Skupnosti.

7 Komisija je v skladu s členom 55 Uredbe št. 40/94 (postal člen 56 Uredbe št. 207/2009) 24. februarja 2009 vložila zahtevo za ugotovitev ničnosti sporne znamke. Po njenem mnenju je bil z registracijo te znamke kršen člen 7(1)(h), (i) in (c) Uredbe št. 40/94 (postal člen 7(1)(h), (i) in (c) Uredbe št. 207/2009).

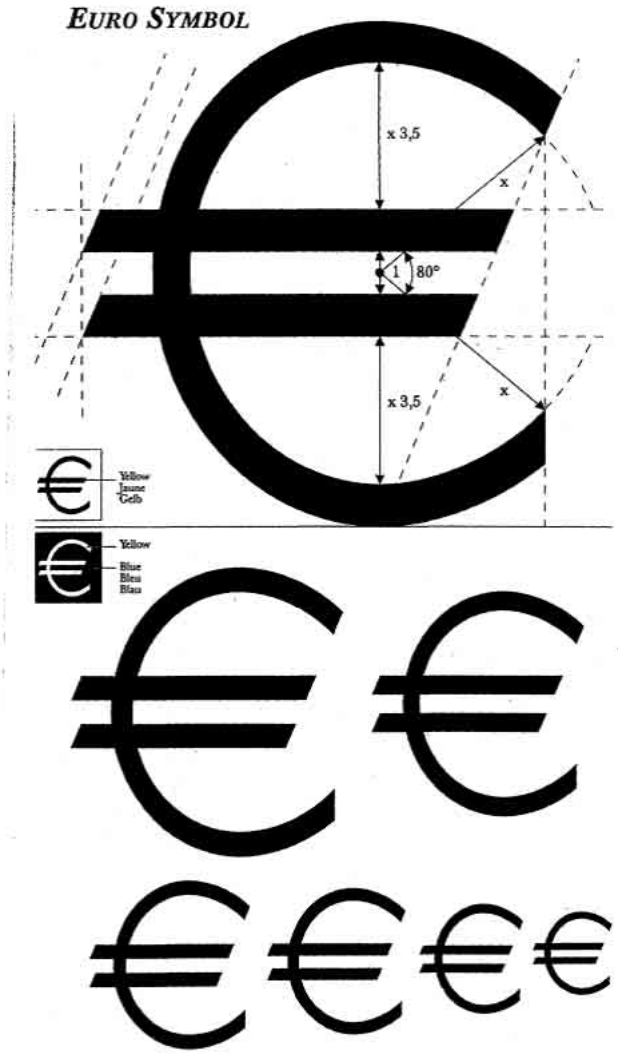
8 Najprej, Komisija se je v okviru argumentacije v zvezi s členom 7(1)(h) Uredbe št. 40/94 sklicevala na emblema z referenčnima številkama QO 188 in QO 189, ki jima je bilo varstvo podeljeno 4. oktobra 1979 v Svetu Evrope. Ta emblema sta bila namreč po njenem mnenju varovana na podlagi člena 6ter Konvencije za varstvo industrijske lastnine, podpisane 20. marca 1883 v Parizu, nazadnje revidirane 14. julija 1967 v Stockholmu in spremenjene 28. septembra 1979 (*Zbirka pogodb Združenih narodov*, zvezek 828, št. 11851, str. 305, v nadaljevanju: Pariška konvencija).

9 Emblema, navedena v prejšnji točki, sta, kot je razvidno iz podatkovne baze mednarodnega urada Svetovne organizacije za intelektualno lastnino (WIPO), predstavljena tako:

10 Dalje, v okviru argumentacije v zvezi s členom 7(1)(i) Uredbe št. 40/94 je Komisija navedla simbol enotne valute, euro, kot je naveden v sporočilu Komisije z dne 23. julija 1997 z naslovom „Uporaba simbola €uro“ (COM (97) 418) (v nadaljevanju: sporočilo o uporabi simbola eura):

11 Nazadnje, v okviru argumentacije v zvezi s členom 7(1)(c) Uredbe št. 40/94 je Komisija trdila, da se s tem, da je v zadevni znamki uporabljen krog zvezd, poskuša zavajati javnost glede izvora proizvodov in storitev, označenih s to znamko.

12 Oddelek za izbris je z odločbo z dne 22. julija 2010 zavrnil zahtevo za ugotovitev ničnosti. Prvič, menil je, da javnost polkroga zvezd, ki ga je vsebovala zadevna znamka, ne more šteti za „posnemanje“ emblemov, ki jih je navedla Komisija, „v heraldičnem pogledu“. Tako je zavrnil očitek v zvezi s kršitvijo člena 7(1)(h) Uredbe št. 207/2009. Drugič, navedel je, da zadevna znamka ne vsebuje povsem enakega simbola eura, tako da člen 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009 ni bil kršen. Tretjič, trdil je, da to, da se z znamko lahko zavede javnost glede izvora proizvodov in storitev, ki jih označuje, ne dokazuje kršitve člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009.

13 Komisija je 17. septembra 2010 na podlagi členov od 58 do 64 Uredbe št. 207/2009 vložila pritožbo zoper odločbo oddelka za izbris. Pri tem je navedla kršitev člena 7(1)(h), (i) in (g) Uredbe št. 207/2009.

14 Najprej, v okviru argumentacije v zvezi s členom 7(1)(h) Uredbe št. 207/2009 Komisija ni več navedla emblemov, navedenih v zahtevi za ugotovitev ničnosti. Sklicevala pa se je na emblem Evropske centralne banke (ECB). Ta emblem, ki je od 4. avgusta 2004 varovan s členom 6 Pariške konvencije, je v podatkovni bazi mednarodnega urada WIPO vpisan pod referenčno številko QO 867 in ustreza temu prikazu:

15 Dalje, v zvezi s členom 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009 je Komisija v bistvu povzela argumentacijo, ki jo je navedla v zahtevi za ugotovitev ničnosti.

16 Nazadnje, v okviru argumentacije v zvezi s členom 7(1)(g) Uredbe št. 207/2009 je Komisija v bistvu ponovila argumentacijo iz točke 11 zgoraj, ki se nanaša na odstavek 1(c) istega člena.

17 Drugi odbor UUNT za pritožbe je z odločbo z dne 5. oktobra 2011 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) razveljavil odločbo oddelka za izbris in ugotovil ničnost zadevne znamke.

18 Odbor za pritožbe je najprej navedel, da pritožba ni bila dopustna, ker je temeljila na določbah člena 7(1)(h) Uredbe št. 207/2009, saj emblem, na katerega se je Komisija pred njim sklicevala na podlagi teh določb, ni bil že prej omenjen. Nato je navedel, da je zadevna znamka vsebovala element, ki bi ga javnost lahko povezovala z identično reprodukcijo simbola eura, in druge elemente, kot je polkrog zvezd, ki „spominjajo na idejo Evropske unije“. Poleg tega je navedel, da je glede na „raznolikost storitev in proizvodov, ki izhajajo iz dejavnosti in pristojnosti institucij in drugih organov Evropske unije“, mogoče, da ti ustrezajo proizvodom in storitvam, ki jih označuje zadevna znamka. V teh okoliščinah je menil, da ni mogoče izključiti, da upoštevna javnost meni, da obstaja zveza med tožečo stranko ter institucijami in organi Evropske unije. Ta vtis naj bi bil poglobljen z besednim elementom „member of euro experts“, ki po njegovem mnenju napotuje na krog, katerega člani so bili uradno potrjeni. Odbor za pritožbe je torej ugotovil, da je treba ničnost zadevne znamke ugotoviti na podlagi člena 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009, ne da bi bilo treba „opraviti presojo drugih razlogov, na katerih temelji zahteva za ugotovitev ničnosti“.

Predlogi strank

19 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— izpodbijano odločbo razglasi za ničnо;

— UUNT naloži plačilo stroškov.

20 UUNT Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo zavrne;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

21 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja tri tožbene razloge.

22 Prvič, trdi, da prikaz simbola eura, ki je v zadevni znamki, ne spada med tiste, ki so prepovedani s členom 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009.

23 Drugič, navaja, da tudi če bi bil ta prikaz simbola eura prepovedan, ne bi obstajala zveza med imetnikom zadevne znamke na eni strani in organi ekonomske in monetarne unije, ali splošneje, organi Evropske unije, na drugi strani.

24 Tretjič, če je odbor za pritožbe z izpodbijano odločbo ničnost zadevne znamke razglasil na podlagi samega člena 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009, „podredno“ poudarja, da se ničnost te znamke ne more razglasiti na podlagi določb odstavka 1(g) istega člena.

Uvodne ugotovitve

25 Člen 7(1) Uredbe št. 207/2009 določa:

„Kot blagovna znamka se ne registrirajo:

[…]

(h) znamke, za katere ni bilo izdano dovoljenje pristojnih organov in morajo biti zavrnjene na podlagi člena 6ter Pariške konvencije […];

(i) znamke, ki vsebujejo znamenja, embleme ali grbe, ki niso zajeti v členu 6ter Pariške konvencije in ki imajo poseben javni pomen, razen če so pristojni organi zanje izdali dovoljenje za registracijo;

[…]“

26 Člen 7(2) Uredbe št. 207/2009 določa:

„Odstavek 1 se uporablja ne glede na to, da razlogi proti registraciji obstajajo le v delu [Unije].“

27 Člen 6ter Pariške konvencije določa:

„1.

(a) [Podpisnice te konvencije] se strinjajo, da bodo, kadar ni dovoljenja pristojnih oblasti, zavrnile ali razveljavile registracijo ter z ustreznimi sredstvi prepovedale, da se kot tovarniške ali trgovske znamke ali njihovi sestavni deli uporabljajo grbi, zastave in drugi državni emblemi držav [podpisnic], uradni znaki ali žigi za kontrolo in garancijo, ki so jih sprejele, kakor tudi sleherno posnemanje v heraldičnem pogledu.

(b) Določbe […] točke (a) prihajajo v poštev tudi za grbe, zastave in druge embleme, okrajšave ali imena mednarodnih meddržavnih organizacij, katerih članice so ena ali več držav [podpisnic], izvzemši grbe, zastave in druge embleme, okrajšave ali imena, ki so že bili predmet veljavnih mednarodnih sporazumov za zagotovitev njihovega varstva.

(c) […] Države [podpisnice] niso dolžne uporabiti […] določb [iz točke (b) zgoraj], kadar uporaba ali registracija iz […] točke (a) ni takšne narave, da bi javnosti vsiljevala misel, da je med zadevno organizacijo in grbi, zastavami, emblemi, okrajšavami ali imenom kakšna zveza, oziroma kadar ni verjetno, da je ta uporaba ali registracija takšna, da utegne javnost spraviti v zmoto glede obstoja kakšne zveze med uporabnikom in organizacijo.

[…]

3. […]

(b) [Določbe iz] [t]očk[e] (b) prvega odstavka tega člena se uporablja[jo] samo za grbe, zastave in druge embleme, okrajšave ali imena mednarodnih meddržavnih organizacij, ki so jih le-te sporočile državam [podpisnicam] po Mednarodnem uradu.

[…]“

28 Iz navedenega izhaja, da člen 7(1)(h) Uredbe št. 207/2009 v povezavi s členom 6ter Pariške konvencije, na katero napotuje, varuje dve kategoriji emblemov.

29 Prvič, ta določba ne prepoveduje le registracije državnih emblemov kot znamk, ampak tudi kot delov znamk, in sicer ne glede na to, ali so ti emblemi identično reproducirani ali gre le za posnemanje v heraldičnem pogledu (sodbi Splošnega sodišča z dne 5. maja 2011 v zadevi SIMS – École de ski internationale proti UUNT– SNMSF (esf école du ski français), T-41/10, neobjavljena v ZOdl., točka 21, in z dne 15. januarja 2013 v zadevi Welte-Wenu proti UUNT – Komisija (EUROPEAN DRIVESHAFT SERVICES), T-413/11, točka 36).

30 Za ugotovitev, ali znamka vsebuje posnemanje emblema v heraldičnem pogledu, je treba navesti heraldični opis tega emblema. Vendar povprečni potrošnik med navedeno znamko in emblemom ne bo nujno zaznal vsake razlike, ki jo odkrije strokovnjak za heraldiko, in bo lahko kljub razlikam na ravni nekaterih heraldičnih podrobnosti v znamki videl posnemanje zadevnega emblema (zgoraj v točki 29 navedena sodba EUROPEAN DRIVESHAFT SERVICES, točka 37).

31 Drugič, člen 7(1)(h) Uredbe št. 207/2009 prepoveduje registracijo znamke, s katero se reproducira ali v heraldičnem pogledu posnema emblem mednarodne meddržavne organizacije, če je bil ta državam podpisnicam Pariške konvencije sporočen prek mednarodnega urada WIPO. Vendar se ta prepoved lahko uporabi le v primeru iz člena 6ter(1)(c) Pariške konvencije, torej kadar zadevna znamka, gledano v celoti, pri javnosti vzbuja misel, da obstaja zveza med imetnikom ali uporabnikom te znamke na eni strani in zadevno mednarodno meddržavno organizacijo na drugi, ali kadar javnost spravlja v zmoto glede obstoja takšne zveze (glej v tem smislu zgoraj v točki 29 navedeno sodbo EUROPEAN DRIVESHAFT SERVICES, točka 59).

32 Člen 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009 prepoveduje registracijo znamk, ki vsebujejo embleme, ki jih člen 7(1)(h) iste uredbe ne zajema, torej embleme, ki niso emblemi držav ali mednarodnih meddržavnih organizacij, ki se državam podpisnicam Pariške konvencije redno sporočajo, ker ti emblemi po eni strani pomenijo poseben javni interes in ker pristojni organ po drugi strani ni dovolil navedene registracije.

33 Ugotoviti je treba, ali morajo biti za varstvo, ki se zagotavlja z zadnjenavedeno določbo, izpolnjeni isti pogoji kot za embleme, na katere se nanaša člen 7(1)(h) Uredbe št. 207/2009.

34 Prvič, v zvezi s tem je treba navesti, da člen 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009 ne omejuje izrecno področja prepovedi, ki jo določa za znamke, s katerimi je identično reproduciran emblem. Besedilo te določbe omogoča, da se jo razlaga tako, da ne prepoveduje le identičnega reproduciranja, ampak tudi

posnemanje emblema z znamko. Če se takšna razlaga ne bi upoštevala, bi bil polni učinek člena 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009 bistveno zmanjšan; da bi se emblem lahko registriral kot znamka ali njen del, bi zadostovalo, da se le malo spremeni, celo neopazno za osebo, ki ni strokovnjak za heraldiko.

35 Drugič, poudariti je treba, da zakonodajalec Unije nikakor ni določil, da se lahko na podlagi člena 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009 prepove le registracija znamke, ki jo sestavlja samo emblem. Z uporabo glagola „vsebovati“ v členu 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009 je navedel, da je pod pogoji, določenimi z navedeno določbo, embleme, ki jih člen 7(1)(h) Uredbe št. 207/2009 ne zajema, prepovedano uporabljati ne le kot znamko, ampak tudi kot del znamke. To pa je v skladu s polnim učinkom navedene določbe, s katero se želi zagotoviti najcelovitejše varstvo emblemov, na katere se nanaša.

36 Iz ugotovitev, navedenih v točkah 34 in 35 zgoraj, izhaja, da je treba šteti, da člen 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009 prepoveduje, da se kot znamka ali kot del znamke registrirajo emblemi, na katere se člen 7(1)(h) iste uredbe ne nanaša, ne glede na to, ali gre za identično reproduciranje teh emblemov ali samo za njihovo posnemanje.

37 Vendar ta prepoved ni brezpogojna.

38 V zvezi s tem so, kot je bilo navedeno v točki 31 zgoraj, emblemi mednarodnih meddržavnih organizacij, ki se državam podpisnicam Pariške konvencije redno sporočajo, varovani s členom 7(1)(h) Uredbe št. 207/2009, kadar zadevna znamka, gledano v celoti, pri javnosti vzbuja misel, da obstaja zveza med njenim imetnikom ali uporabnikom na eni strani in zadevno mednarodno meddržavno organizacijo na drugi. Če bi se varstvo, zagotovljeno s členom 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009, lahko uporabilo, tudi če zadnji pogoj ne bi bil izpolnjen, bi bilo obsežnejše od varstva, ki se v odstavku 1(h) istega člena zagotavlja za embleme mednarodnih meddržavnih organizacij, ki se redno sporočijo državam podpisnicam Pariške konvencije.

39 Vendar nič ne kaže, da bi zakonodajalec Unije želel za embleme, na katere se nanaša člen 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009, zagotoviti obsežnejše varstvo kot za embleme, na katere se nanaša člen 7(1)(h) iste uredbe, tako da obseg varstva, ki se zagotavlja s členom 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009, ni večji od obsega varstva, ki ga daje člen 7(1)(h) iste uredbe (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 16. julija 2009 v združenih zadevah American Clothing Associates proti UUNT in UUNT proti American Clothing Associates, C-202/08 P in C-208/08 P, ZOdl., str. I-6933, točka 80).

40 Zato je treba ugotoviti, da se varstvo, ki se zagotavlja za embleme, na katere se nanaša člen 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009, lahko uporabi le, če je izpolnjen pogoj, naveden v točki 38 zgoraj, torej če znamka, ki vsebuje tak emblem, gledano v celoti, lahko javnost zavede v zmoto glede obstoja zveze med njenim imetnikom ali uporabnikom na eni strani in organom, na katerega napotuje zadevni emblem, na drugi.

41 Ob upoštevanju teh uvodnih ugotovitev je treba preučiti tri tožbene razloge, ki jih je navedla tožeča stranka.

Prvi tožbeni razlog: neupoštevanje področja uporabe člena 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009

42 Tožeča stranka v okviru prvega tožbenega razloga, ki ga navaja primarno, trdi, da prikaz simbola eura, ki ga vsebuje zadevna znamka, ni med tistimi, ki so prepovedani s členom 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009. Ta tožbeni razlog je sestavljen iz štirih delov.

Prvi del

43 Tožeča stranka trdi, da „se [člen 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009] nanaša le na simbole, katerih varstvo temelji na sporazumu/pogodbi, katere podpisnice so vse pogodbene stranke“. V obravnavani zadevi pa naj se zato, ker vse države članice Evropske unije „niso članice evropske monetarne unije“, člen 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009 ne bi nanašal na simbol eura.

44 V zvezi s tem opozarja, da člen 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009 varuje embleme, ki niso zajeti s členom 7(1)(h) iste uredbe, torej embleme, ki niso državni emblemi in emblemi mednarodnih meddržavnih organizacij, ki se redno sporočajo državam podpisnicam Pariške konvencije, in sicer če navedeni emblemi pomenijo poseben javni interes. Glede na široko opredelitev te določbe je treba navesti, da ta ne varuje le emblemov mednarodnih meddržavnih organizacij, ki niso bili sporočeni državam podpisnicam Pariške konvencije, ampak tudi embleme, ki kljub temu, da ne označujejo vseh dejavnosti mednarodne meddržavne organizacije, vseeno pomenijo posebno zvezo z eno od teh dejavnosti. To, da je emblem povezan z eno od dejavnosti mednarodne meddržavne organizacije, namreč zadostuje za dokaz, da je njegovo varstvo v javnem interesu.

45 Ob upoštevanju tega, kar je bilo navedeno v prejšnji točki, je treba ugotoviti, da s členom 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009, ob upoštevanju drugih pogojev, postavljenih s to določbo, niso varovani le emblemi Evropske unije, ampak tudi emblemi, ki predstavljajo eno od področij dejavnosti Unije.

46 Poleg tega odstavek 2 člena 7 Uredbe št. 207/2009 določa, da se odstavek 1 tega člena uporablja, tudi če razlogi proti registraciji obstajajo le v delu Evropske Unije. Tako je treba razumeti, da javnega interesa, na katerega se nanaša člen 7(1)(i) iste uredbe, ni treba nujno ugotoviti za celotno ozemlje Unije. Zadostuje, da obstaja na delu ozemlja Unije. V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da člen 7(1)(i) navedene uredbe varuje vse embleme, ki, ne da bi označevali Unijo v celoti, označujejo dejavnost, ki jo ta opravlja, in to čeprav se zadevna dejavnost nanaša le na nekatere države članice Evropske unije.

47 V zvezi s tem člen 3(4) PEU določa, da „Unija vzpostavi ekonomsko in monetarno unijo, katere valuta je euro“. Simbol eura je torej gotovo simbol dejavnosti, ki jo opravlja Evropska unija. Zato sama okoliščina, da nekatere države članice Evropske unije ne uporabljajo valute euro, ne omogoča ugotovitve, da je ta simbol, za katerega noben dokaz iz spisa ne potrjuje, da se je redno sporočal državam podpisnicam Pariške konvencije, izključen iz področja varstva, določenega s členom 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009.

48 Da bi omajala to ugotovitev, tožeča stranka navaja tri argumente.

49 Prvič, trdi, da je UUNT v svojem priročniku „Manual of Trade Mark Practice“ (v nadaljevanju: priročnik UUNT), ki je bil objavljen samo v angleščini (del B z naslovom „Examination“, točka 7.8.3.3.a), izrecno potrdil, da so le emblemi, navedeni v točki 43 zgoraj, varovani s členom 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009. Vendar je treba najprej navesti, da se navedene določbe priročnika UUNT na dan sprejetja izpodbijane odločbe več niso uporabljale. Dalje in predvsem, sklicevanje nanje je brezpredmetno. Priročnik UUNT je namreč le kodifikacija smernic, ki jih ta urad samemu sebi predlaga v sprejetje. Te določbe tako ne morejo ne prevladati nad določbami Uredbe št. 207/2009 ne spremeniti razlogovanja te uredbe s strani sodišča Unije. Nasprotno, brati jih je treba v skladu z določbami Uredbe št. 207/2009 (sodba Splošnega sodišča z dne 27. junija 2012 v zadevi Interkobo proti UUNT – XXXLutz Marken (my baby), T-523/10, točka 29).

50 Drugič, tožeča stranka trdi, da trenutno obstaja samo ena odločba UUNT, v kateri je navedeno, da je simbol eura varovan z določbami člena 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009. Vendar naj to dejstvo očitno nikakor ne bi vplivalo na razlago, ki jo je treba podati v zvezi z navedenimi določbami.

51 Tretjič, tožeča stranka navaja, da je UUNT zavrnil varstvo, zagotovljeno s členom 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009, za „druge pomembne simbole, kot je mednarodni simbol, ki označuje izdelek, ki se lahko reciklira“. Vendar je zakonitost odločb odborov za pritožbe treba presojati samo na podlagi Uredbe št. 207/2009 in drugih določb, ki se uporabljajo v sporu, kot jih je razlagalo sodišče Unije, in ne na podlagi prejšnje prakse odločanja UUNT (sodbi Sodišča z dne 26. aprila 2007 v zadevi Alcon proti UUNT, C-412/05 P, ZOdl., str. I-3569, točka 65, in Splošnega sodišča z dne 2. maja 2012 v zadevi Universal Display proti UUNT (UniversalPHOLED), T-435/11, točka 37), zlasti ker tožeča stranka ne navaja, kako naj bi se razlaga UUNT v zvezi z „mednarodnim simbolom, ki označuje proizvod, ki se lahko reciklira“, uporabila za ta primer.

52 Prvi del tega tožbenega razloga je torej treba zavrniti.

Drugi del

53 Tožeča stranka navaja, da se simbol eura „v javnosti vsakodnevno dojema kot preprost denarni znak“. Tudi če je prvi del tega tožbenega razloga treba zavrniti, ta simbol kot denarni znak po njenem mnenju ne more biti varovan s členom 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009.

54 Poleg tega trdi, da je Komisija v sporočilu o uporabi simbola eura „izrecno dovolila uporabo simbola [eura] kot oznako valute“.

55 Vendar nič ne omogoča, najprej, da se simbol eura, torej emblem, ki je povezan s področjem dejavnosti Evropske unije, iz področja uporabe člena 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009 izključi samo zato, ker pomeni „denarni znak“. Dalje, sporočilo o uporabi simbola eura ne omogoča reproduciranja ali posnemanja simbola eura kot znamke ali kot dela znamke. Komisija namreč v tem dokumentu le poziva „uporabnike valute, naj simbol [eura] uporabijo vsakič, ko je potreben ločevalni znak za opis denarnih zneskov v eurih, na primer za cenike in račune, čeke in druge pravne instrumente“.

56 Drugi del tega tožbenega razloga je torej treba zavrniti.

Tretji del

57 Tožeča stranka navaja, da je odbor za pritožbe napačno uporabil pravo, ker je menil, da člen 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009 ne varuje emblemov le pred njihovim identičnim reproduciranjem, ampak tudi pred njihovim posnemanjem.

58 V zvezi s tem navaja tri argumente.

59 Prvič, trdi, da se je odbor za pritožbe oddaljil od razlage člena 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009, ki je bila podana v priročniku UUNT (del B z naslovom „Examination“, točka 7.8.3.3.b).

60 Drugič, navaja, da iz ugotovitev iz točke 80 sodbe American Clothing Associates proti UUNT in UUNT proti American Clothing Associates (točka 39 zgoraj) izhaja, da ima člen 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009 manjši obseg od člena 7(1)(h) iste uredbe.

61 Tretjič, trdi, da odbor za pritožbe ni upošteval besedila člena 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009. Uporaba glagola „vsebovati“ v tej določbi naj bi namreč jasno izkazovala, da se nanaša le na identična reproduciranja emblemov. To besedilo naj bi se razlikovalo od besedila iz člena 7(1)(h) Uredbe št. 207/2009, ki napotuje na člen 6ter Pariške konvencije.

62 Vendar tožeča stranka napačno razume obseg varstva, ki se zagotavlja s členom 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009; kot je bilo navedeno v točki 34 zgoraj, ta določba prepoveduje registracijo znamk, ki vsebujejo embleme, ki niso zajeti s členom 7(1)(h) iste uredbe, tudi če niso popolnoma reproducirani, ampak le posnemani.

63 Glede ostalega je treba po eni strani navesti, da se tožeča stranka ne more sklicevati na priročnik UUNT, da bi spremenila pomen, ki ga je treba dati navedeni določbi (glej točko 49 zgoraj). Po drugi strani je treba navesti, da je napačno razlagala točko 80 sodbe American Clothing Associates proti UUNT in UUNT proti American Clothing Associates (navedena v točki 39 zgoraj); v njej ni navedeno, da je varstvo, ki se zagotavlja z določbami, navedenimi v točki (h) člena 7(1) Uredbe št. 207/2009, nujno širše od varstva, zagotovljenega z določbami, navedenimi v točki (i) istega člena, ampak le, da je varstvo, določeno v točki (h), vsaj tako obsežno kot varstvo, določeno v točki (i).

64 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da odbor za pritožbe s tem, da je v točki 28 izpodbijane odločbe navedel, da se identično reproduciranje emblemov iz člena 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009 „v skladu z besedilom tega člena ne zahteva izrecno“, ni napačno uporabil prava.

65 Tretji del tega tožbenega razloga je torej treba zavrniti.

Četrti del

66 Odbor za pritožbe je v točkah od 29 do 31 izpodbijane odločbe navedel, da je zadevna znamka vsebovala prikaz simbola eura, ki bi ga javnost kljub temu, da ni v celoti ustrezal temu simbolu, lahko zamešala z „identično reprodukcijo“ tega simbola.

67 Tožeča stranka trdi, da se je odbor za pritožbe s to odločitvijo zmotil. Po njegovem mnenju zadevna znamka namreč ne vsebuje „identične“ reprodukcije simbola eura, ampak samo njegov „drugačen“ prikaz. Ta prikaz naj ne bi bil enako obarvan kot simbol eura, kot je opisan v sporočilu o uporabi simbola eura. Drugače od tega simbola naj bi vseboval postopno prelivanje barv. Poleg tega naj bi bil „združen“ s črko „e“. Nazadnje, njegova notranja krivulja naj bi bila daljša od krivulje navedenega simbola.

68 Tožeča stranka tako v okviru argumentacije iz prejšnje točke trdi, da je odbor za pritožbe napačno menil, da je zadevna znamka vsebovala „identično“ reprodukcijo simbola eura.

69 Vendar ta argumentacija temelji na napačni predpostavki. Iz prvega stavka točke 29 izpodbijane odločbe in iz njene splošne sistematike namreč izhaja, da odbor za pritožbe ni menil, da je zadevna znamka vsebovala identično reprodukcijo simbola eura, ampak je navedel, da je vsebovala posnetek tega simbola, in sicer tako verodostojno, da bi ga nepoučene osebe lahko zamešale z identično reprodukcijo navedenega simbola. Če bi namreč odbor za pritožbe želel ugotoviti, da zadevna znamka vsebuje identično reprodukcijo simbola eura, potem v točki 28 izpodbijane odločbe ne bi navedel, da člen 7(1)(h) Uredbe št. 207/2009 ne prepoveduje le identičnega reproduciranja emblemov, ki niso zajeti v členu 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009, ampak tudi njihovo posnemanje. Prav tako v točki 29 izpodbijane odločbe ne bi navedel, da po njegovem mnenju obstaja „razlika“ med simbolom eura in njegovim prikazom v zadevni znamki.

70 Tudi če bi tožeča stranka trdila, da je oddelek za pritožbe storil napako, ker je menil, da zadevna znamka vsebuje posnetek simbola eura, bi bilo njeno argumentacijo treba zavrniti.

71 Razlike, ki obstajajo med prikazom simbola eura v zadevni znamki na eni strani in tem simbolom na drugi namreč niso takšne, da se tega prikaza ne bi moglo opredeliti kot posnemanje.

72 Prvič, simbol, prikazan v zadevni znamki, res nima povsem enakih razmerij, kot so določena v sporočilu o uporabi simbola eura; med drugim vsebuje notranjo krivuljo, ki je daljša od krivulje simbola eura, kot je opisana v tem sporočilu. Vendar te razlike, ki jo lahko opazi strokovnjak za heraldiko, povprečni potrošnik ne bo nujno zaznal.

73 Drugič, čeprav se njena barva postopoma spreminja v oranžne odtenke, oziroma po mnenju tožeče stranke „rjavkaste“, pretežno ostaja rumena. Poleg tega je podlaga, na kateri je znamka, modra, kot je določeno v sporočilu o uporabi simbola eura.

74 Tretjič, simbol, prikazan v zadevni znamki, se res drži črke „e“. Vendar v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, z njo ni tako „združen“, da ga od nje ne bi bilo mogoče ločiti.

75 Iz tega sledi, da je treba prvi tožbeni razlog v celoti zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: napačna uporaba pogoja iz člena 6ter(1)(c) Pariške konvencije

76 Kot je bilo navedeno v točki 39 zgoraj, se pogoj iz člena 6ter(1)(c) Pariške konvencije smiselno uporablja, kadar gre za embleme iz člena 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009.

77 Tako se varstvo, ki se zagotavlja za te embleme, lahko uporabi le, če lahko znamka, ki vsebuje tak emblem, gledano v celoti, javnost zavede v zmoto glede obstoja zveze med njenim imetnikom ali uporabnikom na eni strani in organom, na katerega napotuje zadevni emblem, na drugi.

78 To varstvo se torej upošteva zlasti, če zadevna znamka potrošnika zavede v zmoto glede izvora proizvodov ali storitev, ki jih označuje, in ta zaradi nje misli, da ti proizvodi ali storitve izvirajo iz organa, na katerega napotuje emblem, katerega reprodukcijo ali posnetek vsebuje. Upošteva pa se lahko tudi, če javnost zaradi vključitve te reprodukcije ali posnetka emblema v zadevno znamko misli, da so navedeni proizvodi ali storitve odobreni s strani organa, na katerega ta emblem napotuje, ali da ta organ zanje jamči, ali da so kako drugače povezani z zadevnim organom (glej po analogiji zgoraj v točki 29 navedeno sodbo EUROPEAN DRIVESHAFT SERVICES, točka 61).

79 Tožeča stranka v okviru drugega tožbenega razloga subsidiarno navaja, da tudi če je odbor za pritožbe po analogiji pravilno uporabil člen 6ter(1)(c) Pariške konvencije, je to določbo v obravnavani zadevi vendarle napačno uporabil.

Prvi del

80 Iz točk od 40 do 44 izpodbijane odločbe je razvidno, da je odbor za pritožbe menil, da je simbol eura napotoval na Evropsko unijo.

81 Tožeča stranka v okviru prvega dela tega tožbenega razloga izpodbija pravilnost te presoje. V zvezi s tem navaja dva argumenta.

82 Prvič, tožeča stranka trdi, da simbol eura ne napotuje na nobeno organizacijo. Po njenem mnenju javnost ta simbol dojema le kot oznako valute.

83 To naj bi potrjevale „vsakodnevne izkušnje vseh potrošnikov“, ki lahko „prepoznavajo simbol [eura] pri trgovanju ‚na vsakem uličnem vogalu‘, ne da bi pri tem mislili na evropsko monetarno unijo“. Simbol eura naj bi bil tako povsem nevtralen denarni znak, tako kot simbol ameriškega dolarja ali britanskega funta. Poleg tega naj bi bila javnost navajena na logotipe, ki tako kot v obravnavani zadevi „drugače“ prikazujejo simbol eura, in naj jih ne bi takoj povezovala z institucijami ali drugimi organi Evropske unije.

84 Drugič, tožeča stranka trdi, da tudi če bi Splošno sodišče menilo, da se simbol eura povezuje z „organizacijo, ki ‚stoji za njim'", je treba ugotoviti, da ta organizacija ni celotna Evropska unija, ampak le „evropska monetarna unija".

85 Po mnenju tožeče stranke se simbol eura „toliko bolj povezuje z dejavnostmi monetarne unije na področju ekonomske politike in ne z morebitnimi dejavnostmi Evropske unije v širšem smislu, ki se *a priori* vendarle nanašajo samo na zakonodajno/politično področje".

86 Kot pa je bilo navedeno v točki 47 zgoraj, člen 3(4) PEU določa, da „Unija vzpostavi ekonomsko in monetarno unijo, katere valuta je euro". Iz samega besedila tega člena je razvidno, da kljub temu, da simbol eura pomeni denarni znak, napotuje na posebno pravno osebo, in sicer Evropsko unijo.

87 To, da simbol eura natančneje napotuje na ekonomsko in monetarno unijo, nikakor ni ovira za ugotovitev, ki je navedena v prejšnji točki. Ekonomska in monetarna unija, na katero se nanaša zlasti naslov VIII tretjega dela Pogodbe DEU in na katero se tožeča stranka očitno sklicuje z uporabo besedne zveze „evropska monetarna unija", pomeni eno področje dejavnosti Evropske unije. Poleg tega pravna osebnost ekonomske in monetarne unije ni ločena od pravne osebnosti Evropske unije.

88 Prvi del tega tožbenega razloga je torej treba zavrniti.

89 Da bi omajala to ugotovitev, tožeča stranka trdi, da je „izključeno, da se opravi preizkus v zvezi z Unijo […] v celoti z zastavo Evropske unije […], na katerega se nanaša člen 7(1)(h) [Uredbe št. 207/2009], in ga [odbor za pritožbe] ni štel za upoštevnega". Po njenem mnenju je namreč „trditev, da [zadevna] znamka pri javnosti ni vzbujala nobene povezave z Unijo […] ali njeno [zastavo], potem pa ugotovitev, da je šlo za povezavo s simbolom [evra], absurden obid te določbe".

90 Vendar tudi dokazana okoliščina, da zadevna znamka ne vsebuje nobene identične reprodukcije ali posnetka emblema, ki je varovan s členom 7(1)(h) Uredbe št. 207/2009, ne omogoča izključiti, da ta znamka vsebuje ločen emblem, ki je varovan s členom 7(1)(i) iste uredbe. V teh okoliščinah to, da je odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi grajal kršitev člena 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009, nikakor ne more pomeniti obida določb, navedenih v točki (h) odstavka 1 navedenega člena.

Drugi del

91 Odbor za pritožbe je v točki 42 izpodbijane odločbe navedel, da je „glede na veliko raznolikost storitev in proizvodov, ki izhajajo iz dejavnosti in pristojnosti institucij in drugih organov Evropske unije, mogoče ugotoviti prekrivanje teh proizvodov in storitev s tistimi, na katere se nanaša registracija [zadevne] znamke.

92 Tožeča stranka v bistvu navaja, da tudi če se prvi del tega tožbenega razloga zavrne, se Splošno sodišče ne more izogniti navedbi, da ugotovitve, navedene v prejšnji točki, niso pravilne. Po njenem mnenju naj področja dejavnosti „evropske monetarne unije" in Evropske unije ne bi imela „nobene objektivne zveze s proizvodi in storitvami, [ki jih označuje zadevna znamka]". Tako naj ne bi bilo mogoče, da bi javnost imetnika te znamke povezovala z „evropsko monetarno unijo" ali Evropsko unijo.

93 Tožeča stranka v utemeljitev svojih navedb trdi, da je očitno, da „nosilci podatkov in registracijski nosilci" iz razreda 9 ter „tiskovine" iz razreda 16, pa tudi „medicinske in veterinarske storitve" in „zdravstvena in lepotilna nega za ljudi in živali" iz razreda 44, „programi za osebnostni razvoj (izobraževanje in nadaljnje izobraževanje)" iz razreda 41, ter „oblikovanje programov za obdelavo podatkov" iz razreda 42 ne spadajo na področje dejavnosti „evropske monetarne unije".

94 Dodaja, da javnost storitev iz razredov 35 in 36, kot so „poslovno svetovanje“, „finančni posli“ in „denarni posli“, ne povezuje ne z „evropsko monetarno unijo“, „katere članice ne morejo […] biti zasebne družbe“, ne z Evropsko unijo, „katere dejavnost [ni] zasebno poslovno in finančno svetovanje“. Glede teh storitev naj bi bila namreč javnost posebej pozorna zaradi interesa, ki ga namenja „naložbam in donosnosti svojega finančnega premoženja“.

95 To argumentacijo je treba vsekakor zavrniti.

96 Najprej, po eni strani je treba poudariti, da v nasprotju z mnenjem tožeče stranke simbol eura napotuje na Evropsko unijo v celoti in ne le na „ekonomsko in monetarno unijo“, ki je le eno od področij njenih dejavnosti (glej točko 87 zgoraj). Odbor za pritožbe je tako pravilno primerjal proizvode in storitve, ki jih označuje zadevna znamka, s področji dejavnosti Evropske unije, vzetimi v celoti.

97 Po drugi strani, kot je razvidno iz točke 78 zgoraj, se varstvo, ki se zagotavlja s členom 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009, uporablja tudi, če znamka, ne da bi potrošnika zavedla v zmoto glede izvora proizvodov ali storitev, ki jih označuje, povzroči, da javnost misli, da so proizvodi ali storitve, ki jih označuje, odobreni s strani organa, na katerega emblem, ki ga vsebuje, napotuje, ali da ta organ zanje jamči, ali da so kako drugače povezani z zadevnim organom.

98 V teh okoliščinah je odbor za pritožbe v bistvu pravilno menil, da zaradi velike raznolikosti področij, na katerih Unija izvršuje pristojnosti, ni mogoče izključiti, da javnost meni, da proizvodi in storitve, ki jih zadevna znamka označuje, izvirajo iz področja, na katerem Unija deluje.

99 Poleg tega je treba poudariti, prvič, da „nosilci podatkov in registracijski nosilci“ iz razreda 9 in „oblikovanje programov za obdelavo podatkov“ iz razreda 42 spadajo k „tehnološkemu razvoju“, ki je področje dejavnosti Unije, na katero se nanaša poglavje XIX tretjega dela Pogodbe DEU, in k dejavnosti Unije na področju varstva osebnih podatkov, kar je dejavnost, navedena v členu 16(1) PDEU. Drugič, „tiskovine“ iz razreda 16 spadajo na področje dejavnosti Unije, čeprav le prek dejavnosti Urada Evropske unije za publikacije (UP). Tretjič, „medicinske in veterinarske storitve“ in „zdravstvena in lepotilna nega za ljudi in živali“ iz razreda 44 spadajo k „javnemu zdravju“, to je področje, ki je v poglavju XIV tretjega dela Pogodbe DEU in v okviru katerega se v skladu z določbami člena 168(4)(b) PDEU lahko sprejmejo „ukrepi na veterinarskem in fitosanitarnem področju, katerih neposredni cilj je varovanje javnega zdravja“. Četrtič, „programi za osebnostni razvoj (izobraževanje in nadaljnje izobraževanje)“ iz razreda 41 lahko spadajo v sektorja „izobraževanja“ ali „poklicnega usposabljanja“ iz naslova XII navedenega dela. Petič, storitve iz razredov 35 in 36, kot so „poslovno svetovanje“, „finančni posli“ in „denarni posli“, vsekakor spadajo, in to ne glede na to, na katero javnost se nanašajo, k „ekonomski in monetarni politiki“, ki ji je namenjeno poglavje VIII tretjega dela Pogodbe DEU.

Tretji del

100 Tožeča stranka meni, da zadevna znamka v javnosti ne vzbuja mnenja, da obstaja zveza med njenim imetnikom in „evropsko monetarno unijo, ki ji [zadnjenavedeni] ne more pripadati zaradi svojega statusa zasebne družbe“, ali splošneje, Evropsko unijo.

101 Tudi če bi se namreč simbol eura lahko povezoval z Evropsko unijo, ta simbol po njenem mnenju v zadevni znamki ni dominanten. Tako bi bilo treba opraviti celovit preizkus te znamke, da bi se ugotovilo, ali obstaja zveza med njenim imetnikom in Evropsko unijo.

102 Ta preizkus pa naj bi pokazal, da takšne zveze ni mogoče dokazati.

103 Prvič, modra podlaga zadevne znamke naj bi bila „razbita z belim pravokotnikom z besedama ‚member of‘ in besedama ‚euro experts‘, prav tako v beli“.

104 Drugič, prikaz simbola eura naj bi bil „združen“ s črko „e“ „ob postopnem prelivanju zlatih odtenkov (ki prehajajo v rjavkaste) in naj bi se jasno ločil od enotno svetlorumenega uradnega znaka ‚€‘“. Poleg tega [naj bi] „zaradi prelivanja v vedno temnejše odtenke ‚e‘ bolj privabljal pogled [kot prikazoval simbol eura]“.

105 Tretjič, „zvezde, postavljene v obliki polmeseca, [naj ne bi] označevale niti monetarne unije niti Evropske unije v celoti“. Te zvezde namreč lahko spominjajo le na „evropsko zastavo“, „glede na to, da se splošni okvir že zelo oddaljuje od zamisli Evropske unije in da polkrog prav osrednjega sporočila ‚enotnosti‘ ne odraža“.

106 Te argumentacije ni mogoče sprejeti.

107 Res je, kot trdi tožeča stranka, da uporaba člena 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009 zahteva, da se opravi celovit preizkus zadevne znamke, če lahko drugi deli te znamke povzročijo, da znamka, gledano v celoti, pri javnosti ne vzbuja misli, da obstaja zveza med njenim imetnikom ali uporabnikom na eni strani in organom, ki razpolaga z emblemom, ki je del te znamke, ali ga uporablja, na drugi, niti javnosti v zvezi s tem ne zavaja (glej po analogiji zgoraj v točki 29 navedeno sodbo EUROPEAN DRIVESHAFT SERVICES, točka 59).

108 Kot pa je odbor za pritožbe navedel v točkah od 40 do 44 izpodbijane odločbe, prav iz celovitega preizkusa zadevne znamke izhaja, da ta pri javnosti vzbuja misel, da obstaja zveza med njenim imetnikom in Evropsko unijo.

109 Po eni strani, kot je navedeno v točki 71 zgoraj, zadevna znamka med drugim vsebuje posnetek simbola eura, ki zaseda osrednje mesto. Kot pa je navedeno v točki 86 zgoraj, se ta simbol povezuje z Evropsko unijo.

110 Po drugi strani drugi trije elementi, ki sestavljajo zadevno znamko, ne morejo nevtralizirati vtisa, ki ga na javnost naredi ta posnetek simbola eura.

111 Prvič, dvanajst pretežno rumenih zvezd je namreč nameščenih v polkrog na modri podlagi, in sicer okrog tega posnetka simbola eura. Tudi če bi se sprejelo, da se s temi zvezdami ne posnema evropska zastava iz točke 9 zgoraj, je treba ugotoviti, da nikakor ne morejo odpraviti vtisa, ki ga na javnost naredi obstoj navedenega posnetka simbola eura v zadevni znamki.

112 Drugič, kot je bilo navedeno v točki 74 zgoraj, se simbol eura, ki je prikazan v zadevni znamki, drži črke „e“ in ni z njo „združen“, kot trdi tožeča stranka. Sama navedena črka pa nima posebnega pomena in torej ne prepoveduje, da se imetnika zadevne znamke povezuje z Evropsko unijo.

113 Tretjič, besedna zveza „member of“ je na beli podlagi nad posnetkom simbola eura. Besedna zveza „euro experts“ je navedena pod tem posnetkom, in to prav tako v beli. Kot pa je odbor za pritožbe povsem pravilno poudaril v točki 43 izpodbijane odločbe, ti besedni zvezi, brani skupaj, spominjata na omejen krog strokovnjakov za euro, ki so bili uradno potrjeni. Dajeta torej vtis, da je Evropska unija, na katero, kot je bilo pravkar opozorjeno, napotuje simbol eura, odobrila zadevno znamko.

114 Iz tega izhaja, da je treba tretji del tega tožbenega razloga zavrniti. Drugi tožbeni razlog je zato treba v celoti zavrniti.

Tretji tožbeni razlog, ki se nanaša na člen 7(1)(g) Uredbe št. 207/2009

115 Tožeča stranka najbolj podredno navaja, da je bila odločba oddelka za izbris, s katero je bila zavrnjena zahteva za ugotovitev ničnosti na podlagi člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009, pravilna. Poleg tega zatrjuje, ker se je Komisija šele pred odborom za pritožbe sklicevala na člen 7(1)(g) Uredbe št. 207/2009, da je treba to šteti za prepozno in zato za nedopustno. Dodaja, da je ničnost zadevne znamke mogoče razglasiti le na podlagi zadnjenavedene določbe.

116 Kot pa izhaja iz točk 44 in 45 izpodbijane odločbe, je odbor za pritožbe menil, da je ničnost zadevne znamke treba ugotoviti na podlagi člena 7(1)(i) Uredbe št. 207/2009, ne da bi bilo treba „opraviti presojo drugih razlogov, na katerih temelji zahteva za ugotovitev ničnosti“.

117 Odbor za pritožbe tako ni razveljavil odločbe oddelka za izbris in razglasil ničnost navedene znamke zato, ker bi zadevna znamka kršila določbe člena 7(1)(g) Uredbe št. 207/2009.

118 Tretji tožbeni razlog je zato treba zavrniti kot brezpredmeten.

119 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba tožbo zavrniti.

Stroški

120 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Splošnega sodišča se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi UUNT naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Heinrich Kreyenberg nosi svoje stroške in stroške Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT).

Czúcz Labucka Gratsias

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 10. julija 2013.

Podpisi